

Derefter gaar jeg over til den høitærede Justitsminister. Den høitærede Justitsminister begyndte med at meddele os, hvad han forstod ved Energi under Justitsministeriet. Han sagde nemlig, at det var i høj Grad mærkbart, at jeg havde søgt at betegne hans Opførsel med Hensyn til eller hans Forslag om nu at skaffe et bedre Tilshyn med privat Skifte tilbeie som tydende paa Mangel paa Energi. Efter hans Mening var det netop et Bevis paa Energi. Hvad den høitærede Minister kalder Energi, er — jeg skal nu ganske kort rekapitulere det — at man i 40 Aar hertilands Ingenting gjør af det, Loven paabyder med Hensyn til Kontrollen ved extraordinære Skiftesagers Behandling — og af disse 40 Aar tilhøre de 7 Ministeren — men efter samtlige disse 40 Aar saa opdager man, „at der maatte kunde gjøres Noget“, som den høitærede Indenrigsminister pleier at udtrykke sig, og det, man saa opdager, er ikke Andet end, hvad man kunde have opdaget fra Først af, nemlig, at man ikke behøver at tage Skifteprotokollerne fra de forskjellige Steder paa en og samme Tid om Aaret, man kan faae dem succesfve, og saa kommer man da og forlanger Penge til at indsætte en ny Embedsmand. Efter 40 Aars Forløb, i hvilke der ingen Ting er blevet gjort — og af disse 40 Aar tilhører de 7 den høitærede Minister — er man kommen saa vidt som til at forlange Bevilling til en Mand, som skal gjøre det, som Embedsmænd skulde have gjort i 40 Aar efter Loven. Det kalder den høitærede Justitsminister for Energi; jeg vil ikke nærmere kommentere dette paa nogen Maade, jeg vil blot udtale det; det er et Præludium, som passer til den Musik, der kommer bag-efter. — Med Hensyn til Skandalen i Bælum har den høitærede Justitsminister aldeles Sntet at anføre til Forsvar. Det erede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), der jo i Grunden er den Gnest, synes det mig, som har forsvaret adskillige Regjerings-Anliggender, som den høie Regjering selv fuldstændig har undladt at omtale, sagde jo nok, at det var ikke Noget at behøve Regjeringen; der var jo i ethvert Parti forekommet Defraudationer, mislig Omgang med Spekulationer og Pengesager, og ligesaa lidt som man kunde antage, at man i Vestre vilde tage Ansvar for Alt det, Vestremænd gjorde omkring i Landet, som ikke var lovligt eller redeligt, ligesaa lidt kunde Ministeriet være ansvarligt for Historien i Bælum. Det er ret interessant at høre dette; thi det er jo en forbausende Forvevling med et Partis Ansvar for Mennesker, som have samme Mening, og Regjeringens Ansvar for sine Underordnede;

men det er en meget naturlig Forvevling for et Medlem af et Parti, hvor Vennerne og Ministeriet regjere saadan halvt om halvt imellem hverandre. Jeg kan forstaa, at det kan have ondt ved at skjelne imellem, hvad der er offentligt, og hvad der er privat. Den høitærede Minister har selv Ingenting at sige; han trøster os med, at, er det galt i Bælum, saa er det saamænd ogsaa galt saa mange andre Steder i Verden, og saa længe vi ikke ere komne saa vidt endnu, at vi have overfloiet samtlige andre Nationer paa dette Omraade, saa kan den Ting godt gaa. Han bebrejdede mig, at jeg ikke havde oplyst om, hvorledes det er hos andre Nationer; men det er ganske ligegyldigt; det, det kommer an paa, er, hvorledes det er her. For et Par Aar siden var der eet Tilfælde, i Mellemtiden har der været et Par Tilfælde, som ikke kom offentlig frem, men som Alverden kjender, og nu er der et igjen. Altsaa, omtrent engang om Aaret gaar der en Kasse, om nogle Generationer ere samtlige Kasser tomme, og det kan jeg ikke forstaa, at den høitærede Minister kan opfatte som saa særdeles beroligende Tilstande, at man ikke behøver at klage over det. Til Slutning ender det virkelig med, at den høitærede Minister kommer og siger, ligesom den høitærede Indenrigsminister, naar han har gjort noget Ulovligt, at der er Praxis for det; men det vil jeg dog sige, at den Praxis hjælper os ikke. — Med Hensyn til Horsens Tugthus tab den høitærede Minister fuldstændig stille. Nu veed jeg ikke, om det ligger i, at den høitærede Minister ikke veed Noget derom, eller om det virkelig er saaledes, at det ikke kan forsvares. Jeg vil antage det Sidste, men jeg vil dog nok ønske en Konstatering heraf, for at det kan blive klart, at der ikke er noget som helst Punkt, som det har været den høitærede Minister muligt blot nogenlunde at høre paa. Jeg skal blot spørge om, hvorvidt det virkelig ogsaa skulde have været umuligt for Amtmanden i gl. Skanderborg Amt, hvorunder Horsens hører, at opdage dette, ligesom det efter Ministerens Mening havde været umuligt at opdage det gennem flere Aar udførte store Bedrageri i Bælum for Amtmanden der. Det er muligt, at Amtmændene have ondt ved at undersøge den Slags Ting, Regnskaber og Signende — det skal jeg senere hen komme tilbage til — men kunde saa ikke Fængselsdirektøren have opdaget det, da det Hele dog synes at have været saa storartet og systematisk, at det da ialtfald maatte kunne tænkes, at Sligt kunde opdages? Det er imidlertid muligt, at den høitærede Minister mener, at han om 40 Aar — eller en anden Minister, for saa